

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Delo pri čebelnjaku o začetku spomladi. — Lastnosti čebelarja. — „Naprej“ — „stoj!“ — Dopisi. — Razna naznanila. — Listnica.

Delo pri čebelnjaku o začetku spomladi.

O začetku spomladi se začena vsestransko delo za kmetovalca, tedaj tudi v čebelnjaku. Treba je panje posnažiti, pitati, slabim in brezmatičnim pomagati i. t. d. Spregovorimo od vsakega nekaj kratkih besed.

Naj pred pazi, kaj je vsakemu panju potrebno. Izvé se po raznem načinu. Prvo je ko sneg odleže ali ko postane malo toplejše, da greš in poterkaš na vsak panj posebej. Odgovarjajo čebele z močnim zašumenjem, ki pa naglo poneha, dobro — pusti panj pri miru, da postane še malo toplejše. Če so čebele nemirne ter šumijo preden poterkaš, poglej če ni žrelice zamašeno z voščeno melijo ali mrtvimi čebelami; če je tako ga osnaži, da imajo čebele prost izlet. Če je zašumenje sicer navadno pa slabo, lahko veš, da je panj lačen. Posebno je paziti na brezmatičnost. Izveden čebelar po žalostnem glasu kmalo spozna kaj manjka ter tudi vé kako pomagati.

Po tej prvi preiskavi, se ravná delo in pomoč. Ker se pa vse na enkrat ne da storiti in da čebel ne bo treba vedno nezmirovati, naj si čebelar potrebno delo zapiše ali sproti na panj s kratkimi znamenji ali v poseben zapisnik. Znamnja ima skoraj vsak čebelar drugačna. N. pr. lahko se zaznamuje s številkami: 1, 2, 3, 4, 5, i. t. d.; ali pa z začetnimi črkami navadnih besed n. pr. d(obre), sl(abe), sr(ednje), brez(matične), za odmrle je navadin znan križec. (†)

Po preiskavi je prvo delo posebno slabe panje nemudoma pitati. Onemogle, pa še žive čebele naj nese čebelar v hišo s primerno toploto ter njih s toplo medeno vodo poškropi, da tako počasi okrevajo; potem naj jih nese spet v čebelnjak ter po potrebi pita. Dalje od pitanja ne bomo govorili, ker smo že večkrat in to delo vsak kolikaj umen čebelar tudi razumi.

Drugo, kar je treba, je posnaženje panjev. Nesnage je kolikor toliko v vsakem panji, tedaj je treba tudi vsak panj poznažiti. Čebele delo same pokažejo, ker prvo kar storijo, je da mrtve iznašajo. Naj jim čebelar pomaga; ker mrtve pokopavati je tudi tu dobro delo — se vé da v drugem pomenu. Posebno se oslabei

panji s tem silno mučijo, ter dela kar ne zmorejo. Kakó tudi, ko je znabiti več mrtvih ko živih, raznovrstnega dela pa toliko: skrbeti za hrano sebi in zarodu, ogrevati zalego i. t. d. Prva nesnaga rodi drugo nesnago zlasti v slabih panjih; v satni voščeni meli ima črv naj boljše zavetje in hrano, ter mnogokrat vzrokuje pogin panja. Kako in s čem naj se panji snažijo, tudi ne bomo na drobno razpravljali, ker vedeti bi imel vsak čebelar, sicer tega imena ne zasluži. Čudno je, kako neskrbni so marsikteri čebelarji ter vse delo čebelam prepustijo, da se mučijo cele tedne in drag čas zapravljajo, ko bi umen čebelar v nekterih minutah vse lahko izvršil!

S tem dvojim: Pitanjem lačnih panjev in posnaženjem panjev je storjeno le polovica očitnega, tako rekoč unanjenja dela. Drugo polovico opravljajo pa le bolj umni čebelarji; navadni, vsakdanji jo popolno opustijo. Drugo, naj ga zovemo, bolj notranje delo, je preiskavanje satovja in njegovega imetja. Poglej je li v satovji še kaj medú in koliko, da veš zadostno in o pravem času pitati, sicer imaš gotovo škodo. Poglej koliko je v panji čebel. Če ostale čebele komaj en ali pol drugi sat zasedajo, je to gotovo preslabotno, da bi ti panj kaj dobička vrgel; tedaj združi dva slaba, da ti s kupno močjo kaj pridelata in boš imel kaj žeti. Kar je prerevnega in brez delavnih močí, ne vrže nikoli nobenega dobička, ampak nekaj časa hira in potem bo plen črvov. Če čebele zasedajo dva do tri sate, potem je nekaj zastave, pa dobička bo tudi tú malo. Zato si tudi prizadevaj, da takemu panju dodaš čebel, ali pa zalege, ktera ima kmalo godna biti. Kakó se vse to zgodí, mora umen čebelar umeti.

Pazi pa pri spomladanskem pregledovanji naj bolj na zalego. Če veš, da je matica mlada in rodovitna, bo večí del vse v redu. Če tega neveš, pregledovaj zalego natanjčnije. Če je zalega redna in skupna, bo panj v redu in napredoval. Če pa najdeš med zalego prelaze, t. j. tú nekaj, tam nekaj zalege, vmes pa prazno, je znamenje, da je matica kakor že in kolikor toliko pokvarjena ter je prvo zmožnost jajčica leči zgubila. Najdeš le trotočno zalego, lahko veš, da bo panj konec vzel, ker matica, če mlada, ni bila oplodena; če stara, ni več zmožna panju potrebin zarod zaloči. Če zalege ne najdeš, lahko veš, da je panj brez matice. Kako je treba takemu panju rodovitno matico preskrbeti in dodajati, mora umen čebelar tudi véditi.

Sploh priporočamo, naj nobedin čebelar ne pustí v čebeljnaku slabih, lačnih, bolehnih, brezmatičnih panjev, ker od vsih takih panjev ne bo nobenega dobička imel, mogoče pa, da škode veliko. Pri panjih s premakljivim satniki je pregledovanje igrača in pomoč lahka; al pri panjih z nepremakljivim satovjem, je preiskovanje težavno, še težavniši pa spoznanje in pomoč. Zato se pa tudi rado zgodí, da se vse le površno opravlja, ali pa popolno opušča, gotovo ne — v dobiček čebelarstva. *)

Lastnosti čebelarja.

V neki stari čebelarški knjigi smo brali sledeče lastnosti umnega čebelarja: Vsak človek, pravi knjiga, ni za vsako rokodelstvo; ampak človek, ki ima ravno te lastnosti, je za ravno to rokodelstvo; človek, ki ima druge lastnosti, je za drugo rokodelstvo. Čebelar naj ima te-le telesne in duhovne lastnosti: Čebelar naj bo še

(* Glej tudi prejšne letnike „Slov. čebele“ zlasti lanskega leta str. 20 in 35.

pri moči, ker slaboten marsikterih del ne more izvrševati. Čebelar naj ima gotove roke, dobro oko in natanjčen posluš. Da je teh lastnost pri čebelarstvu potrebno, lahko vsak sam vidi ter ne potrebuje posebnega razlaganja. Čebelar naj bo trezin in ne pijanec; tudi naj nima smrdljivega potu, ker vse to čebele sovražijo. *)

Nravne lastnosti pa naj ima čebelar te-le: Zdravo presojevanje in naglo razločevanje, ker treba je marsikterokrat naglo delati, tedaj še bolj naglo razsoditi, kaj ravno naj se dela. Z odlašanjem in cencanjem se mnogokrat naj boljši trenutek zamudi, ter tudi ves vspeh zapravi. Čebelar bodi miren in pokojin pri vsih zadevah in primerljajih, sicer bo več popačil, kakor koristil. Enako naj se ogiblje boječnosti, kakor jeze in togote; vboje vspešno čebelarstvo ovira. In zadnjič bodi čebelar radodaren, pa ne zapravljivec; nasproti varčen, pa ne stiskavec. Zapravljivec z medom po steni maže in kadar ga naj bolj potrebuje, ga nima. Nasproti stiskavec rajši vidi, da trije, štiri panji poginejo, kakor bi jim funt medu podaril ali kupil. Zlasti naj čebelarja kinča redo- in snagoljubnost, brez ktere ne more nikdo marljiv čebelar biti.

Ni pa ravno potrebno, da bi mogel človek vse te lastnosti v največi meri imeti, preden začne čebelariti; dosti je, da jih le ima; s čebelarstvom se bodo če dalje bolj razvijale.

Ni lahko mogoče, da bi bil kdo umen čebelar, pa slab gospodar; ravno tako ni nobeden izvrsten čebelar, pa togoten, nepotrpežljiv učitelj; še manj je mogoče, da bi bil kdo pijanec (celó žganjepivec) in vendar izgledni čebelar: drug drugo izključi.

Gotovo pa je, da pravi čebelarji, katerim lakomnega barantača čebel in čebelnih pridelkov nikoli ne bomo prištevali, se odlikujejo z neko posebno vljudnostjo, pokojno enakomirnostjo, pohlevnostjo in domoljubnostjo.

Do tú stara knjiga. Ima li prav? Iz tega pa sledi, da je posebni dobrotnik človeštva, kdor si za pospeh čebelarstva marljivo prizadeva. Naj bo že denarni in stvarinski dobiček kakoršen hoče, veči ali manjši; mnogo več je vredin duhovni dobiček, ker srce človeka oblažuje in tedaj vsakovrstno blagostanje človeštva pospešuje.

„Naprej“ — „stoj!“

„Naprej zastava slave“ je vsem znana popevka. Napredek je znača časa; kdor dandanes ne napreduje, ne zavstaja samó, ampak gré s svojim imetjem blagostanjem rakovo pot.

Poglejte obrtnika, ktereга hočete ter pomislite, naj bi ta hotel delati, kakor njegov oče in ded pred 30 in 60 leti, kak revež, kako pomilovaje ga bi se mu posmehovali! Le en stan je, ki sicer naj potrebníši, ki pa zlasti pri nas rad zaostaja, to je kmetiški stan in z njim oziroma čebelarstvo. Tú se kaj rado namest: Naprej zastava slave popeva: „Tako so moj oča delali — tako bom tudi jaz“. Al dragi kmetovalci in čebelarji, veste kaj se to po domače pravi? Tako le: Moj oča je bil starokopitnež, tedaj bom tudi jaz. Razloček je le ta, da oče je delal prav, ker boljšega poznal ni, sin pa dela nespametno, ker ima priliko, da bi lahko kaj boljšega vedel in vidil, pa spregledati noče.

*) To nas sili misliti, da kolikor manj so ljudje trezni, kolikor bolj se udajajo pijančevanji zlasti žganim pijačam, toliko bolj pojemlje čebelarstvo. Prav gotova po skušnji potrjena resnica je to, naj že kdo oporeka, kolikor mu drago. Smrad pijanca in čebele ne gré vkup; drug drugo izključi.

Pa — da resnico povemo in ubogemu kmetiču krivice ne delamo — moramo dostaviti, da ima on mnogo tovaršev, ki bi še ložej vidili ter mu z dobrim izgledom svetili, pa nočejo. Vsakemu izobraženemu je dandanašnji mnogo podučnih knjig na izbero; ravno tako časopisov, društev in drugih prilik. In vendar se za kmetijstvo pri nas ljudstvo sploh malo briga, za čebelarstvo pa skoraj da nič. Pač se zraven drugih predmetov tirja dandanašnji tudi podučevanje v čebelarstvu. Al kako bo človek dal česar sam nima? Nekje na Slovenskem si je kupil učitelj panj čebel s podpornim denarjem, ki ga je za izgledno čebelarstvo (!) prejel. Panj napreduje in kmalo rojí. Roj, naj veselši trenutek za čebelarja, je pa našemu učitelju neznano skrb prizadeval. Obupen sem ter tje poprašuje: kaj je storiti? Kaj takega še nisem vidil — vse čebele mi bodo ušlé! Prijatelj pride, vidi, se na ves glas smeje ter učitelju srečo želi, da je tak lep roj dobil ter se mu je imetje pomnožilo. Naj bi se bil učitelj pred brigal za poduk, bil bi lahko imel denarce in veselje. Enakih izgledov še mnogo vemo in vendar šteje čebelarstvo le 14 naročnikov učiteljskega stanú po vsem Slovenskem, učiteljskega pripravnika le 1, ker list zastonj prejema. Pa saj tudi kako? Iz med toliko profesorjev je en sam ud! Naj boljša podpora društvu so še duhovniki in se sploh tudi naj več trudijo za pospeh čebelarstva. Al vendar, da vso resnico povemo, bi bilo tudi tu želeti več marljivosti za napredek. Samostojni duhovniki več del bolj ali manj čebelarijo; pa tudi v teh krogih se slišijo smešne, ki bi se ne imele slišati; znabiti je dobra polovica starokopitnežev. Ne zamerite dragi, če smo malo preveč odkritoserčni! Radi pripoznavamo, da od nekđaj in povsod je častita duhovščina naj več storila za napredek, posebno pa, kar tiče čebelarstvo. Tú so bili naj bolj sloveči in izgledni čebelarji od nekđaj ravno duhovniki. Imen in izgledov nam gotovo ni treba navajati.

Al vendar spoznati tudi moramo, da dandanes, ki vse z velikanskimi koraki napreduje, se za čebelarstvo po novejših vedah pri nas veliko premalo zgodi. Dasi ravno je po Slovenskem prav mnogo čebelarjev (če jih štejemo 25 tisuč, je gotovo premalo), vendar izvrstne čebelarje po novih vedah in skušnjah na perste soštujemo. Pač žalostno, da smo kakor omamljeni oterpneli, ter dalječ za drugimi narodi zaostali, ko bi jim po podedovani vednosti lahko svetili!

V dokaz resnice, pogledjmo malo na Nemško. Pred 30 leti se nahajajo tam take zmote, da dvomimo, če jih je bilo takrat tudi toliko in takih veliko po Slovenskem. Ravno pred nekaj časom smo pregledovali iz radovednosti prvi in drugi letnik sloveče „Eichstädter Bienenzeitung“ in knjigo: „Der praktische Bienenvater.“ Človek mora le strmeti, kako se je zamoglo kaj takega pred 32 leti, tedaj pred ne navadnim časom, očitno zatrdovati, in pisariti. Za izgled navodimo le sledeče:

V ravno navedeni knjižici prakt. Bienenvater od Hörstke-ja 1845, ktere noben ne more pogrešati, pisatelj z vso resnobnostjo zatrduje, da matične zibelke so ječe, v ktere čebele tiste matice zapirajo, ktere hočejo z rojem iti! Dalje: ne pozná družega vzroka rojev, kakor da je čebel preveč i prostora v panji premalo. Čebele razdeli: v delalne čebele moškega in delalne čebele ženskega spola; matica poje z naglim premikanjem perutničič. Pripoveduje kako neznansko se čebele potijo, menda jim je že vidil pot po čelu stati! i. t. d. V prvem in drugem letniku Eichstädter-ce se nahajajo ravno taki dopisi, pisani z vso resnobo in odločnim zatrdovanjem, da je to in drugo po skušnji potrjena resnica. N. pr. Matice so dvojne; ena leže čebele, druga trote; prva poje tanko, druga kvaka! Spet drugi pisatelj zakliče: Čemú so dvojne matice? Zato da hripova kvakarca tanko pevko oploduje; zakaj oplodovanje matice po trotih je nenaravno, tedaj neumno! Spet drugemu pisatelji je brezma-

tičnost čebelna bolezen; tudi zmožnost trote leči je bolezen. Trot ni moškega spola, ampak izvržek. Po nekem dopisu se oplodjenje matice dovrši s tem, da se matica in troti z rilčekom dotikajo — in menda vohajo. Oplodovanje matice se ne zgodi nikjer drugej, kakor v panju. Še gotovo pomoč za boječe čebelarje: Pika čebelnega se ni treba bati, mar več, kadar čebela piči, naj se želo naglo iz rane potegne ter z nazadkom čebelnim rana pogladi in — vse je dobro. S tem in enakim sta se odlikovala pisatelja Grimm in pastor Panse ter mnogo drugih. Pa — moramo nehati, da se ne bo kdo preveč smijal ter bi mu ne škodovalo. Se vé da nemški čebelarji in pisatelji niso bili vsi taki mojstri — skaze, pa čudno je že to, da so si izobraženi, ali kakor so se sami imenovali, skušeni čebelarji upali svojo modrost po časopisih in knjigah očitno prodajati.

Poglejmo, kako je bilo nekaj pri nas. Župnik in čebelar Jurij Jonke je pisal svojo knjižico: „Anleitung zur Bienenzucht“ ravno o istem času (l. 1844). Knjižica je razun malenkosti zdravo berilo. Da premakljivih satnikov ni poznal, se menda ne bo nikdo čudil. Prav dobro knjižico, smemo reči, za tiste čase izvrstno je izdal 50 l. popred (l. 1792) naš sloveč čebelar Anton Janža. *) Enako izvrstno je pisal svoj poduk župnik in grajšak Lanspreški Pavl Glavar že l. 1776, tedaj pred sto leti. Žali Bog, da rokopis bo naj berž za vselej zgubljen! Le posamezne črtice se tú in tam zvedó. Toliko od pisateljev podučnih knjižic; časopisa nismo takrat nobenega imeli; kaka mrvica je bila včasih v „Novicah“. Iz domačega občevanja se spominjamo tako marsikterega izvrstnega čebelarja le v ožji domovini po Kranjskem pred 30—40 leti. N. pr. svojega r. očeta in nekaj sosedov, pozneje okoli l. 1848 o času prve duhovske službe še nižje po Dolenjskem v Trebnjem, Št. Rupertu i. t. d., da se še dandanes čudimo, od kod so priprosti kmetovalci — da od drugih nič ne govorimo — toliko vedeli, ker nismo nobene podučne knjige imeli. Tudi še zdaj poznamo mnogo izvrstnih čebelarjev, ki svoje vednosti o čebelarstvu gotovo niso v knjigah in podučnih časopisih zajemali. Vse to priča, da poduk o čebelarstvu je šel le od ust do ust, od očeta na sina. Vse to priča (ter smemo brez napuha in preziranja trditi, da čebelarstvo in vednost o njem je bilo pri nas pred 30—50 leti sploh boljše, kakor na Nemškem. Sploh pravimo, ker vemo, kake vednosti so imeli in koliko se trudili posamezni učenjaki po Nemškem: Dzirzon, Šmid in drugih mnogo.

Tako je tedaj bilo sploh tú in tam pred 30—40 leti. Kako pa je zdaj? Zdaj se je reč, žali Bog, v našo škodo obrnila! Zdaj se tam vse giblje, vse po novih vedah čebelarji, pri nas pa po starem kopitu životarimo. Od kod to? Zemlja in čebela jih ni podperala; oboje je pri nas boljše ali saj ne slabejše, od kod tedaj spremen? Vse zaradi dveh malih besed. Oni so na prapor zapisali: „Naprej“, mi pa: „Stoj“, in tako so nas dohiteli, za seboj pustili, ter velikansko napredovali. Naj le kdo pogleda, kaj je Eichstädterca zdaj; kaj knjige slovečih čebelarjev: Dzirzon-a, Berlepš-a, Šmid-ove in drugih brez števila. Pa čujte tudi kaka vnema za dejansko čebelarstvo; kakor v zastavo si prizadeva in hiti naprej: kmet in gospod, učitelj in duhovnik, vojak in vradnik. In pri nas? O joj! vse pri starem; vse mlačno; vse mrzlo i ledeno. Ponavljamo: Čebelarje, ki se za napredek prizadevajo ter po novih vedah čebelarijo skoraj da po vsem Slovenskem na prste soštejemo.

*) Navedeno leto je prišel na svitlo prevod Janža-jeve knjige v Celji; v nemškem jeziku je bila izdana že kakih 20 l. popred.

Naj nam nobedin ne oponaša, da le ptuje reči hvalimo, domače dobre pa preziramo. Ne, ne — tudi v mislih nam to ni bilo; pričujoči članek menda to dovolj spričuje. Al resnica je resnica, naj koga tudi v oči kolje. Resnica pa je, če tudi ne vesela, da smo Slovenci v čebelarstvu zaostali in da se moramo marljivo truditi, če hočemo nemške brate čebelarje dohiteti. Kdor nam ne verjame, naj gré letos k občnemu zboru v Linc in se bo gotovo tega prepričal ter nas ne bo na laž stavil.

Od kod pa li izvira zaostanek? Od nevednosti; reči ne poznamo, tedaj se tudi za-njo ne trudimo. Da, da še mnogo in mnogo se moramo učiti, če hočemo biti po novejših vedah umni čebelarji. Naj imenujemo le memogredé nektere točke.

Te so: 1. delovanje s premakljivimi satniki. Kakor čebelar ne popusti lahko čebelarstva, tako ne popusti umni čebelar premakljivega delovanja, naj ga le enkrat temeljito pozná.

2. Umno odrejevanje matic. Za pet, ali šest panjev se vé da se ne spleča, če tudi bi mnogokrat prav prišlo; al večé čebelarstvo po 30, 40 in več panjev ne bo napredovalo, če čebelar tega ne umé.

3. Pridelovanje medú in voska, in sicer da se pridela več in boljšega blaga. Čebelarstvo na roje čim več rojev, tem boljše — zna le pri posebnih okoljšinah kaj vreči, sploh pa ne velja nič. Al naše čebelarje od tega prepričati, bo stalo še mnogo truda, črnila in papirja.

4. Delovanje z umetnimi roji; združevanje, razdruževanje, dodajenje čebel, in kar je dotičnega. Kdor ni tú popolno domá, ne bo dosegel ničesar, kakor temeljito spoznanje resnice znanega prigovora: Muha ne da kruha.

5. Poznanje medúnosnih rastlin, kraja za čebelno pašo, potem izvolitev pripravnega panja satnikov. Še mnogo družega bi zamogli imenovati, kar je umnemu čebelarju dandanes treba vedeti; pa naj bo za danes le toliko, da se čitatelji prepričajo, koliko nam je treba še vedeti, če hočemo biti umni čebelarji, če hočemo napredovati.

Tedaj dragi rojaki: Naprej! Ne stojmo, da ne zaostanemo. Čas hiti naglo naprej, z njim vede in skušnje. Kar je bilo dobro pred 50 leti, dandanašnji ne velja več. Le starega se držati brez ozira na čas in spremenjene okoljšine, kaže starokopitneža, ne pa umnega čebelarja. „Naprej zastava slave“. Da, tako je slovelo slovensko čebelarstvo pred sto leti, da na novoustanovljeno čebelarsko učilnico na Dunaju je bil od slavne cesarice Marije Terezije Slovenec Anton Janža poklican. Da si slavo spet pridobimo, bode „Slovenska čebela“ vedno klicala, budila in opominjevala, „bodi komu priložno ali nepriložno“. Naprej!

Dopisi.

S Cirknice A. Š. Ne zamerite, da Vas poprašam, če ste prejeli moj list in uslišali mojo prošnjo. Bil sem une dni pri nekem prijatelju, ki mi je pokazal Vaš list in me nagovarjal, da naj k čebelarskemu društvu pristopim. Prav rad sem mu obljubil, ker jaz čebelarim že od mladih nog in je bilo čebelarstvo moje naj večé veselje. Pa tudi ni bilo zastonj. Če je bila slaba letina, nisem res nič dobička imel, včasih tudi prav malo panjev; pa bilo je drugo leto boljše, in rad spoznam, da sem marsikak krajcar dobil, ko bi ga sicer ne bil. Tako sem lansko leto (l. 1875) pridelal tri cente medú; po 17 kr. sem ga prodal in dobil 51gld., za-nj letos se vé da

ni bilo tako, pa bo že spet Bog drugače dal. Zima je prav dobra in čebele korajžno letajo. Na sv. treh kraljev dan so tako močno letele, kakor kak spomladni dan. Čez tri mesece bom 70 l. star, pa se kaj tacega ne spominjam. Bog daj kaj boljše letino, kakor je bila zadnja; jaz starček tako ne morem s težkim delom si kaj prislužiti, čebelaril bom pa že še. Prosim, da me v društvo vzamete in dva panja nove sorte pošljete. Vidil sem jih pri prijatelju in so mi bili prav všeč; bom poskusil tudi jaz ktereга narediti. *)

Od Slivnice pri Mariboru. Kaj tacega pa še ne vem, da bi v topli zimi pri obilni strdi, čebele pomrle! Tako se je meni z Lahinjami zgodilo. Ker se od njih dobrote toliko po časnikih pisari, sem si jih tudi jaz nekaj za poskušnjo naročil; pa obnesle so se mi slabo. Satovja so lansko leto še dovolj napravile, strdi pa silno malo, čeravno je med gospojnicama le štiri dni deževalo. Da bi jih gotovše ohranil, sem lahkim in slabim s satniki pomagal. Naše domače so mi do zdaj še vse žive, laške pa, ko stopim 16. februarja v čebelnjak, najdem vse mrtve. Strdi so še imele vse; močnejše po pet in slabejše po tri satnike. Svojo strd so vso povžile, dodane pa se niso dotaknile. Zarad zime gotovo niso pomerle, ker so še štiri dni poprej letale in lahko bi se bile dalje nazaj pomaknile, saj sem tudi močno opažene imel.

Jaz mislim, da pri nas ni kraj za laško čebelo. Radoveden sem, kako se drugim čebelarjem po slovenskem godi. Jaz se ne bom več pečal z njimi; naj ljubše so mi naše domače.

Prosim, če se vam vredno zdi, vzemite to v svoje predale. Naj služi drugim v navk; kajti jaz ne verjamem, da bi se bilo večega dobička nadejati od laških kot od naših domačih čebel.

F. P.

Opomba vredništva. Prav radi in z veseljem sprejmemo Vaš dopis v „Slov. čebelo“. Saj ravno zarad takih in enakih skušenj je društveni list toliko potreben. V marsikterih nemških čebelarških listih najdeš le redko kdaj kak drugi članek; le taki raznovertni dopisi liste napolnujejo. Prav veselí nas zvedeti, da tudi po Slovenskem umniši čebelarji z laško čebelo poskušajo. Le opomnimo, da nikar ne obupajte, če Vam je prva skušnja spodletela. Znabiti je bila pa vendar tú ali tam kaka napaka in ne samo pri čebelah. Umen čebelar pri vsakem nenavadnem slučaju skuša pozvediti vzroke nezgode in mnogokrat se dolgo ne posreči jih spoznati; malokdaj pa je prizadevanje čisto zastoj.

Kar laško čebelo tiče, prav živo priporočamo vsim umnim čebelarjem, katerim okoljščine dopuščajo, da poskušajo z njo, ter poskušnje kakeršne koli že naj bodo, v društvenem listu objavijo. Errando discimus, so rekli latinci t. j. po zmotah se izučimo in zmodrimo. Menite li, da je toliko raznih znajdb prva skušnja dovršila? Naravnost smemo trditi, da prav nobene, ampak vse le po mnogih poskušnjah.

Da bi laška čebela ne bila za naše kraje, tega kar nič ne dvomimo. Že čez 30 let po nemškem z njo poskušajo ter se je tam popolno udomačila, in vendar so tam mnogo mrzlejši in za čebelarstvo neugodnejši kraji, kakor pri nas. Pri občnem zboru v Vratislavi, smo imeli priliko z mnogimi slovečimi čebelarji v tej reči govoriti, in vsi so enoglasno zatrdovali, da polutanjke kranjskih in laških čebel so naj boljše, ker so pohlevne, rojijo rade, pa ne nezmerno in nanašajo naj več medú. O priliki bomo še več od tega govorili.

*) Sicer nam niste spisa poslali za list, pa smo vendar nekaj iz njega posneli, ker zna komu za nauk služiti, da naj tudi star človek napreduje ter ne ostane pri starem kopitu. Vse poskusimo in kar je boljšega ohranimo. Odgovor zarad panjev in lista glejte v listnici prejšnjega lista.

Vredn.

Razna naznanila.

Cena medú pitanca je zdaj po 40 kr.; cena voska pa 90 kr. do 1 glđ. 5 kr., kakor je blago boljše ali slabeje. Tržna cena medú za domače potrebe je bila k praznikom po 30 kr.

Še enkrat opomnimo, naj se vsak, ki kako čebelarstvo od društva kupiti želi, nemudoma oglasi, da se zamore o pravem času preskrbeti, ker zaloge nimamo.

Po odpisu slavne c. kr. kmetijske družbe 22. marca smo prejeli sledeče veselo naznanilo: Dopis vis. c. kr. ministerstva za kmetijstvo 14. marca tek. leta objavlja, da naznanjeno mu poročilo o združenji čebelarskega društva s c. kr. kmetijsko družbo za prejemanje državne podpore popolno zadostuje. Dovelj je, da slavna kmetijska družba vloženo prošnjo za državno subvencijo (podporo) odobruje ter da vé, kako se državna podpora obrača.

Da bi čeb. društvo s kmetijsko družbo se tako rekoč popolno stopilo ter kot društvo jenjalo, ni ministerski dopis 6. maja preteklega leta nikakor zahteval. (Glej poročilo o letošnjem občnem zboru v drugem listu točka tretja). Tedaj to bi bilo v redu; naj bi le tudi kaj zdatne podpore dobili, da bi društvo zamoglo vspesniše delati.

Listnica opravništva.

G. L. A. učit. v N-l. Hvala lepa za vaš trud. „Kjer moči ne zmorejo, zastopuje dobra volja“. Vašega nasveta: naj bi se letnina malo povikšala, ker to bi nobenega uda ne odgnalo,“ si ne upamo poslužiti. Smete nam verjeti, da društvo bi ne bilo na boljšem; ker, kolikor bi znašala povikšana letnina, toliko in še več zgube bi društvo trpelo po odpadnikih. Da so Vam čebele vse zdrave in žive, nas veseli. Letos bo malo kje oboje vkup.

Č. g. M. K. župn. P. na Hrvaškem. Da, novce smo prejeli. Za vljudno pripoznanje hvala lepa: Kakor ste čitali, se je nekdo zarad potpisnih črtic hudoval. (De gustibus.) O nasprotovanji g. Dz. ni bilo čuti ničesar, ali pa smo po nesreči besede preslišali; čeb. knjigo smo pri g. izdajatelju naročili ter upamo, da ste jo že prejeli.

Č. g. A. D. župn. Č-v. Tudi Vam hvala za nasvete, ker pričajo, da se za društvo marljivo zanimate. Vse to je bilo pri odbornih sejah že lansko leto nasvetovano in pretehtovano; al nad znano Vam skalo se je vse razbilo. Potrpíte; pri prvi priliki se bode zgodilo, da bode le količkaj mogoče. Kar list tiče, ne smete tako strogo pretehtovati, koliko je vsaka stran vredna, koliko vsaka pola stane. Letnina udov ni le plača za list, ampak podpora k dosegi predstavljenega namena. Le glejte, koliko je društev, ki boljše stojijo, pa udom ne dajejo nikakoršnega lista, ampak komaj letno poročilo, ali pa se še tisti le nazočim pri občnem zboru ustmeno naznani. In vendar ne smemo reči, da letnina ne služi blagemu namenu.

G. J. L. čebelar v R. Da — prejeli in naročili. Precej po veliki noči smete poslati.

G. B. M. posestn. v K. Kako je že z Vašo ponudbo? Naj boljše, da pridete sami ter se ustmeno dogovorimo.

Učit. buk. v C. Prosimo, da nam naznanite, kam naj list pošiljamo; ali v C. ali v L.? Iz dopisa nam ni prav jasno.

G. J. S. posestn. Tudi vaša reč je dodelana. Kar ceno tiče, ostane pri starem.